BESLUT MEDDELAT AV FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE
den 12 februari 1996 *

I mål T-228/95 R,

S. Lehrfreund Ltd, ett bolag bildat enligt engelsk rätt och etablerat i London, företrätt av Nicholas Forwood, QC, och Mark Hoskins, barrister, England och Wales, med delgivningsadress i Bryssel hos Brick Court Chambers, 8, avenue de la Joyeuse Entrée,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av Jürgen Huber och Guus Houttuin, båda vid rättstjänsten, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos generaldirektör Bruno Eynard, Europeiska investeringsbankens rättsavdelning, 100, boulevard Konrad Adenauer,

och

* Rättegångsspråk: engelska.

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske rådgivaren Frank Benyon, och Lucio Gussetti, båda vid rättstjänsten, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svaranden,

angående en ansökan om uppskov av verkställigheten av rådets förordning (EEG) nr 3254/91 av den 4 november 1991 om förbud mot användning av rävsax inom gemenskapen, samt mot införsel av skinn och varor som tillverkats av delar från vissa vilda djurarter med ursprung i länder där man använder rävsax, eller där djur fångas på ett sätt som inte motsvarar internationella normer för humana fångstmetoder (EGT nr L 308, s. 1),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande

Beslut

Bakgrund och förfarande

1 I en ansökan, som har inkommit till förstainstansrättens kansli den 15 december 1995, har sökanden, ett bolag som är etablerat i London och vars verksamhet sedan år 1963 utgörs av handel med och bearbetning av pälsskinn, yrkat att förstainstans-

rätten skall förplikta rådet och kommissionen att utge skadestånd till bolaget. Yrkandet grundas på klagomål som dels rör antagandet av rådets förordning (EEG) nr 3254/91 av den 4 november 1991 om förbud mot användning av rävsax inom gemenskapen, samt mot införsel av skinn och varor som tillverkats av delar från vissa vilda djurarter med ursprung i länder där man använder rävsax, eller där djur fångas på ett sätt som inte motsvarar internationella normer för humana fångstmetoder (EGT nr L 308, s. 1, nedan kallad förordning nr 3254/91) och dels rör svarandens agerande efter antagandet av denna förordning.

2 I en särskild handling som inkommit till förstainstansrättens kansli samma dag har sökanden, med stöd av artiklarna 185 och 186 i EG-fördraget, ansökt om att förstainstansrättens ordförande skall besluta om uppskov av verkställigheten av förordning nr 3254/91 samt föreskriva alla andra nödvändiga eller lämpliga interimistiska åtgärder.

3 Bakgrunden och rättsläget för yrkandet i sak och ansökan om interimistiska åtgärder kan sammanfattas på följande sätt.

4 Enligt artikel 2 i förordning nr 3254/91 är användning av rävsax, såsom begreppet definieras i artikel 1, förbjudet inom gemenskapen sedan den 1 januari 1995. I artikel 3 i samma förordning föreskrivs att

"1. Det skall från den 1 januari 1995 vara förbjudet att föra in skinn av de djurarter som förtecknas i bilaga 1 och de andra varor som förtecknas i bilaga 2 i gemenskapen, om dessa innehåller skinn av de djurarter som anges i bilaga 1. Detta såvida

inte kommissionen, enligt det förfarande som anges i artikel 5, slagit fast att det i skinnets ursprungsland

— finns tillfredsställande lagstiftning eller administrativa bestämmelser som förbjuder användningen av rävsax, eller

— används fångstmetoder som uppfyller internationella normer för humana fångstmetoder vad gäller de arter som anges i bilaga 1.

Kommissionen kommer att offentliggöra en förteckning i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* över de länder som uppfyller minst ett av de villkor som anges i första stycket.

2. Förbudet enligt punkt 1 skall upphävas för en period av ett år fram till och med den 31 december 1995, om kommissionen före den 1 juli 1994 kommit fram till att tillräckliga framsteg gjorts vad gäller humana fångstmetoder i de aktuella länderna. Ett sådant beslut skall fattas enligt det förfarande som anges i artikel 5 och som resultat av en undersökning i samråd med de berörda ländernas behöriga myndigheter."

5 I artikel 4 i samma förordning föreskrivs att det vid export eller reexport till gemenskapen efter den 1 januari 1995 av sådana varor som förtecknas i bilaga 2 skall fordras ett intyg om ursprung. Kommissionen skall i enlighet med förfarandet i artikel 5 fastställa hur ett sådant intyg skall utformas.

6 I den bilaga 1 som nämns i artikel 3.1 uppräknas totalt tretton djurarter, däribland bisamråttan.

7 Kommissionen har använt den möjligheten som den tillerkänts i artikel 3.2 för att anta förordning (EG) nr 1771/94 av den 19 juli 1994 om bestämmelser för införsel till gemenskapen av skinn och varor som tillverkats av delar från vissa vilda djurarter (EGT nr L 184, s. 3, nedan kallad förordning nr 1771/94). I artikel 1 i denna förordning föreskrivs följande

"1. Det förbud mot införsel till gemenskapen av skinn från djur av de arter som förtecknas i bilaga 1 till rådets förordning (EEG) nr 3254/91 och de andra varor som anges i bilaga 2 till den förordningen skall träda i kraft den 1 januari 1996.

2. Kommissionen skall i enlighet med förfarandet i artikel 5 i rådets förordning (EEG) nr 3254/91 före den 1 september 1995 fastställa

a) vilka länder som uppfyller villkoret i artikel 3.1 i ovan nämnda förordning,

och

b) lämpliga former för det intygande som avses i artikel 4 i samma förordning."

8 Sedan den undersökt hur det förhöll sig med fångstmetoderna i de olika berörda tredje länderna lade kommissionen fram ett förslag till en förordning med dels en förteckning över länder som uppfyllde de i artikel 3.1 i förordning nr 3254/91

föreskrivna villkoren och dels en definition av hur det i artikel 4 i samma förordning angivna intygandet skulle utformas. Sökanden har kompletterat akten med en reviderad version av detta förslag ("rev5") av den 28 september 1995 (bilaga 1 till ansökan om interimistiska åtgärder). Av redogörelsen för de till förslaget fogade motiven framgår att sådana internationella normer för humana fångstmetoder som anges i artikel 3 i förordning nr 3254/91 ännu inte utarbetats. I själva förslaget har vissa länder, bland andra USA och Kanada, inte upptagits i förteckningen över länder vars produktion får importeras till gemenskapen, eftersom rävsaxar inte är förbjudna i dessa länder. Detta förslag har emellertid ännu inte antagits.

9 Kommissionen meddelade i skrivelse av den 8 december 1995, som var riktad till medlemsstaterna, att den enligt dess mening inte i detta skede var möjligt att genomföra det i förordning nr 3254/91 föreskrivna importförbudet. Kommissionen anmodade dem vidare att ombesörja att deras behöriga myndigheter inte heller efter den 31 december samma år vidtog tullåtgärder som skulle kunna störa handeln med de berörda varorna. I samma brev tillkännagav kommissionen sitt beslut att föreslå rådet en ändring i nämnda förordning.

10 Enligt detta förslag som lades fram den 15 december 1995 (dokument KOM(95) 737 slutlig) skall ovan nämnda artikel 3 ersättas med följande ordning. Gemenskapen skall inleda eller fullfölja förhandlingar med tredje länder för att ingå ett ramavtal, med en tidsplan för genomförandet, om normerna för humana fångstmetoder, särskilt för de djurarter som räknas upp i bilaga 1 till förordningen (den nya lydelsen av artikel 3). Kommissionen skall, sedan den senast den 31 december 1996 undersökt vilka framsteg som gjorts i de ovan nämnda förhandlingarna, för varje djurart regelbundet offentliggöra en förteckning över länder som inte uppfyller vissa villkor i fråga om fångstmetoder. Om något ramavtal inte slutits skall de länder tas upp i förteckningen som inte gjort tillräckliga framsteg i fråga om framtagande av humana fångstmetoder eller inte förbjudit användning av rävsaxar. Om ett sådant avtal slutits skall förteckningen uppta länder som inte officiellt åtagit sig att tillämpa avtalet enligt en fastställd tidsplan eller inte förbjudit användning av

rävsaxar. Det skall vara förbjudet att föra in de berörda varorna till gemenskapen om de har ursprung i ett land som är upptaget i den förteckning som offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* (den nya lydelsen av artikel 4.1 och 4.2). I den nya ordningen föreskrivs dessutom vissa undantag från detta förbud samt regler som innebär att lagstiftning på regional eller lokal nivå kan beaktas (den nya lydelsen av artikel 4.3—4.6).

11 Svarandeinstitutionerna har den 8 januari 1996 inkommit med sina skriftliga yttranden avseende den aktuella ansökan om interimistiska åtgärder. De har yrkat att ansökan skall avvisas eller, i andra hand, avslås såsom ogrundad. Vidare har rådet uppmanat förstainstansrätten att "i fråga om tolkningen av artikel 3.1 i förordning (EEG) nr 3254/91 förklara att medlemsstaterna — i avsaknad av kommissionens tillämpningsbestämmelser enligt artiklarna 3.1 och 4 i förordning nr 3254/91 — inte är skyldiga att genomföra importrestriktionerna enligt artikel 3.1".

12 Parterna har hörts den 19 januari 1996. Vid detta sammanträde har sökanden upplyst om att en sådan förklaring som rådet åsyftar (se punkten ovan) skulle tillfredsställa sökandens intresse av ett klarläggande av rättsläget, i den mån som de båda svarandena härefter är ense om den tolkningen. Sökanden har dock uppgett att för det fall rätten anser att den inte kan ge en sådan förklaring vidhåller bolaget sin ansökan om uppskov med verkställigheten. Rådet har gjort gällande att om det i sitt skriftliga yttrande har påtalat möjligheten av en sådan förklaring så är det inte att anse som en formell ansökan om interimistiska åtgärder utan endast som ett förslag.

Rättsfrågan

13 Med stöd av artiklarna 185 och 186 i fördraget och artikel 4 i rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom av den 24 oktober 1988 om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT nr L 319, s. 1), i den ändrade

lydelsen artikeln erhållit genom rådets beslut 93/350/Euratom, EKSG, EEG av den 8 juni 1993 (EGT nr L 144, s. 21) och rådets beslut 94/149/EKSG, EG av den 7 mars 1994 (EGT nr L 66, s. 29), får förstainstansrätten, om den anser att omständigheterna kräver det, förordna om uppskov med verkställigheten av den ifrågasatta rättsakten eller föreskriva nödvändiga interimistiska åtgärder.

14 Enligt artikel 104.1 i förstainstansrättens rättegångsregler kan en ansökan om ett sådant uppskov endast prövas om sökanden har väckt talan om prövning av den ifrågavarande rättsakten vid förstainstansrätten. I artikel 104.2 föreskrivs att det i en ansökan om sådana interimistiska åtgärder som avses i artiklarna 185 och 186 i fördraget skall anges de omständigheter som ställer krav på skyndsamhet och de faktiska och rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden framstår som berättigad. De begärda åtgärderna skall vara interimistiska i den meningen att de inte skall föregripa sakprövningen (se beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 12 december 1995, Connolly mot kommissionen, T-203/95 R, REGP s. II-2919, punkt 16).

Parternas argument

Förutsättningar för prövning

15 Rådet har bestritt att ansökan om uppskov med verkställigheten av förordning nr 3254/91 kan tas upp till prövning. Det har framhållit att detta uppskov i strid med de krav som gäller enligt rättspraxis (beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 15 mars 1995, Cantine dei colli Berici mot kommissionen, T-6/95 R, Rec. s. II-647, punkt 30) skulle falla utanför ramen för det slutliga avgörande som förstainstansrätten skall meddela efter sakprövning, som gäller om ersättning för skada som sökanden påstås ha åsamkats. Rådet har anmärkt att eftersom talan i sak inte avser ogiltigförklaring av förordning nr 3254/91 i enlighet med artikel 173 i EG-fördraget, utan enbart tillerkännande av skadestånd, får förstainstansrättens avgörande endast verkan mellan parterna. Rådet anser vidare att för att en ansökan om interimistiska åtgärder som riskerar att sätta ur spel en bestämmelse i en förordning skall tas upp till prövning, skall sökanden klart kunna visa att han

direkt och personligen berörs av denna bestämmelse (se beslut meddelat av domstolens ordförande den 28 maj 1975, Könecke mot kommissionen, 44/75 R, Rec. s. 637, punkt 3).

16 Enligt rådets mening kan ansökan inte heller prövas i den del den syftar till att rätten skall föreskriva andra interimistiska åtgärder som befinns nödvändiga eller lämpliga, eftersom ansökan inte innehåller uppgifter om "sökandens yrkanden", vilket strider mot artikel 44.1 d i rättegångsreglerna för förstainstansrätten.

17 Även kommissionen anser att de båda yrkanden som framställts i ansökan om interimistiska åtgärder inte kan tas upp till prövning.

18 Ansökan om uppskov med verkställigheten påstås inte uppfylla kraven i artikel 104.1 i rättegångsreglerna, eftersom sökanden inte angripit förordning nr 3254/91 i den talan som väckts vid förstainstansrätten, utan endast yrkat skadestånd. Vidare skulle en eventuell talan av sökanden om ogiltigförklaring av förordning nr 3254/91 inte kunna prövas dels på grund av att den tidsfrist som föreskrivs i artikel 173 femte stycket i EG-fördraget inte beaktats och dels på grund av att sökanden inte berörs personligen av förordningen, vilket krävs enligt artikel 173 fjärde stycket i fördraget (domstolens beslut av den 21 juni 1993, Van Parijs m. fl. mot rådet och kommissionen, C-257/93, Rec. s. I-3335). Om det ansågs att den aktuella ansökan om interimistiska åtgärder skulle kunna tas upp till prövning, skulle det göra det möjligt för sökanden att i detta fall uppnå en liknande utgång som vid en sådan talan, eftersom ett uppskov under en förvisso begränsad tidsperiod som vore gällande mot envar skulle ha samma verkningar som en ogiltigförklaring. Beträffande de avvikande verkningarna av en dom om tillerkännande av skadestånd delar kommissionen rådets uppfattning och tillägger att rätten i det ovan nämnda beslutet i målet Könecke mot kommissionen har gett uttryck för en liknande uppfattning.

19 Vad beträffar den del av ansökan som avser att rätten skall föreskriva andra interimistiska åtgärder delar kommissionen rådets inställning (se punkt 16 ovan).

Villkoren för att talan omedelbart framstår som faktiskt och rättsligt befogad (fumus boni juris) och skyndsamhet

a) De inledande argumenten beträffande tolkningen av artikel 3 i förordning nr 3254/91

20 Sökanden anser att det finns två möjliga tolkningar i fråga om följderna av underlåtenheten att före den 1 januari 1996 vidta de åtgärder för verkställighet som avses i artikel 1.2 a i förordning nr 1771/94 (se punkt 7 ovan).

Den ena tolkningen skulle bestå i att vid en situation med totalförbud mot import av samtliga berörda arter från samtliga tredje länder träder i kraft vid den ovan nämnda tidpunkten, oavsett huruvida det berörda landet uppfyller villkoren i artikel 3.1 i förordning nr 3254/91 (ett "absolut förbud").

Enligt den andra tolkningen skulle avsaknaden av verkställighetsföreskrifter medföra att förbudet inte träder i kraft. Ett importförbud skulle endast träda i kraft, då kommissionen vidtagit de föreskrivna åtgärderna, det vill säga då kommissionen fastställt från vilka länder import får ske och förbudet skulle i så fall endast gälla för de övriga länderna (ett "uppskjutet förbud").

21 Enligt sökandens mening finns det hållbara argument för att sluta sig till att sistnämnda tolkning skall äga företräde. Som framgår av förordningens lydelse och dess allmänna systematik syftar denna till att införa ett system i vilket import inte totalförbjuds, utan tvärtom är tillåten från de länder som kommissionen utsett med tillämpning av kriterierna i artikel 3.1 i förordningen.

22 Sökanden har dock medgivit att här handlar det om en personlig tolkning. Med hänsyn till det obestridligt oklara rättsläget avseende denna fråga är det omöjligt att förutse vilken inställning de myndigheter i medlemsstaterna, som har att tillämpa den omtvistade författningen, intar. Vid sammanträdet har sökanden i detta hänseende preciserat att även om Förenade konungariket nyligen på nytt bekräftat att ett absolut förbud skall träda i kraft den 1 januari 1996 (se tidskriften *European Report* av den 22 november 1995), synes staten härefter ha anslutit sig till den tolkning som förordas av sökanden (se veckotidningen *The Observer* av den 14 januari 1996). Under dessa omständigheter anser sökanden att den inte kan ta risken att göra större inköp av skinn utan att rätten klarlagt rättsläget.

23 Rådet, som anser att man vid tolkningen av en gemenskapsrättslig bestämmelse särskilt skall beakta det sammanhang som bestämmelsen ingår i och vilka mål som eftersträvas (domstolens dom av den 17 november 1983, Merck, 292/82, Rec. s. 3781, punkt 12), har konstaterat att det finns "övertygande skäl" för att följa den tolkning som sökanden förespråkar, eftersom den förefaller "troligast". Att tolka artikel 3.1 som ett absolut förbud skulle stå i strid med rådets målsättning att föreskriva olika ordningar för tredje länder beroende på kriterier som definieras i förordningen, vilket framgår av övervägandena i förordningen och dess bestämmelser.

24 Kommissionen tolkar också förordning nr 3254/91 som att den endast inför ett uppskjutet förbud. I detta hänseende har kommissionen åberopat i huvudsak samma argument som rådet. Kommissionen hänför sig framförallt till andra och fjärde övervägandet i förordningen och har tillagt att det även skulle vara oförenligt med de i artikel 2 i förordningen föreskrivna möjligheterna till internt bevarande som inte innebär att pälsskinn förbjuds på gemenskapsmarknaden, att tolka den omtvistade författningen som ett absolut förbud. Därtill skulle denna tolkning innebära att det andra stycket i artikel 3.2, i enlighet med vilket kommissionen skall offentliggöra en förteckning över de länder som uppfyller minst ett av de villkor som anges i första stycket i artikeln, vore överflödigt. Även artikel 4, i vilken det föreskrivs utfärdande av intyg om ursprung, vore överflödig.

b) Fumus boni juris

25 I syfte att fastställa fumus boni juris av talan i sak har sökanden erinrat om att han anklagat rådet för att rättsstridigt ha antagit det i förordning nr 3254/91 stadgade importförbudet, kommissionen för underlåtenheten att anta verkställighetsföreskrifter för förordningen och båda institutionerna för att inte ha åtgärdat det oklara rättsläge som de orsakat.

26 Inom ramen för anklagelsen om rättsstridigt antagande av det i förordning nr 3254/91 stadgade importförbudet har sökanden i första hand gjort gällande att rådet inte varit behörigt att agera på de rättsliga grunder som anges i förordningen.

Hänvisningen till artikel 130s i EG-fördraget avser i själva verket endast förbudet mot att använda rävsax inom gemenskapen och artikeln omfattar i alla händelser inte djurskyddshänsyn i tredje länder.

Vad gäller artikel 113 i EG-fördraget tyder mycket på att det inte var behovet av att harmonisera utrikeshandelsåtgärderna som ledde till antagandet av det omtvistade förbudet, utan endast det andra mål som anges i tredje övervägandet i förordningen, nämligen att skydda vilda djurarter mot vad som anses som grym behandling. Detta skydd motsvarar dock inte ett självständigt mål för gemenskapen.

Bernkonventionen, som citeras i första övervägandet i förordning nr 3254/91, kan inte heller utgöra en rättslig grund för förbudet, eftersom konventionen endast rör två av de tretton arter som anges i förordningen och endast omfattar eventuella åtgärder som syftar till deras bevarande inom varje konventionsstats territorium.

Vad avser Washingtonkonventionen, som enligt rådets förordning (EEG) nr 3626/82 av den 3 december 1982 om genomförande i gemenskapen av konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter (EGT nr L 384, s. 1, som citeras i andra övervägandet i förordning nr 3254/91), åsyftar denna endast på fyra av dessa tretton arter och inte på bisamråtta, som i ett flertal länder anses som ett skadedjur och vars pälsskinn utgör en väsentlig del av sökandens verksamhet.

27 I andra hand åberopas att den ifrågasatta importordningen i flera hänseenden strider mot proportionalitetsprincipen, eftersom förbud mot rävsaxar som begränsas till vissa arter och eventuella föreskrifter av behöriga regionala eller lokala myndigheter i frågan inte beaktas. Importordningen gäller till och med pälsskinn från uppfödda djur, vilka definitionsmässigt inte berörs av fångstmetoder. Om det antogs att ordningen stadgade ett absolut förbud skulle detta även avse import med ursprung i länder som kommissionen redan har förklarat uppfyller villkoren i artikel 3 i förordning nr 3254/91. I alla händelser skulle målsättningarna med det omtvistade förbudet ha kunnat uppnåtts med en tillståndsordning, i likhet med den som föreskrivs i Washingtonkonventionen.

28 I tredje hand åberopas att det omtvistade förbudet inte är förenligt med artikel XI i Allmänna tull-och handelsavtalet (GATT) från 1947, som utgör en integrerad del av avtalet om Världshandelsorganisationen (WTO) (rådets beslut 94/800/EG av den 22 december 1994 om ingående på Europeiska gemenskapens vägnar av de avtal som är resultatet av de multilaterala förhandlingarna i Uruguayrundan (1986—1994) på de områden som omfattas av gemenskapens behörighet, EGT nr L 336, s. 1 [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå], nedan kallat beslut 94/800). Då förbudet avser djurskydd utanför gemenskapens område, kan det inte anses som motiverat enligt artikel XX b eller g i avtalet. Sökanden anser sig ha rätt att åberopa GATT-avtalet, eftersom WTO-avtalet, som rör skyddsåtgärder och föreskrifter för avgörande av tvister, borde ha undanröjt de förutsättningar som domstolen grundade sig på för att vägra att tillerkänna avtalet direkt effekt. Denna rätt skall inte kunna ifrågasättas genom det sista övervägandet i beslut 94/800.

29 Beträffande anklagelsen om underlåtenhet att anta verkställighetsföreskrifter för förordning nr 3254/91 har sökanden gjort gällande att kommissionen varken har fastställt från vilka länder import av pälsskinn får ske eller hur erforderliga intyg om ursprung skall utformas, trots att den enligt artiklarna 3 och 4 i förordningen och åtagandet i artikel 1.2 i förordning nr 1771/94 är skyldig att göra det.

30 Med sin tredje anklagelse har sökanden gjort gällande att förbudet i förordning nr 3254/91 och avsaknaden av verkställighetsföreskrifter orsakat ett oklart rättsläge samt att detta lett till att han gått miste om beställningar och gör så även i fortsättningen. Ingen av de båda svarandeinstitutionerna har emellertid fullgjort skyldigheten att enligt en allmän princip undanröja denna oklarhet.

31 Sökanden anser vidare att de principer som domstolen fastslagit i dom av den 2 december 1971, Zuckerfabrik Schöppenstedt mot rådet (5/71, Rec. s. 975), inte utgör hinder för tillerkännande av skadestånd i detta fall, eftersom det i den omtvistade ordningen inte anges något nationalekonomiskt val, mer än att det berörda området inte kännetecknas av ett stort utrymme för skönsmässig bedömning (domstolens dom av den 25 maj 1978, HNL m. fl. mot rådet och kommissionen, 83/76 och 94/76, 4/77, 15/77 samt 40/77, Rec. s. 1209). I alla händelser har rådet och kommissionen gjort sig skyldiga till en tillräckligt klarv överträdelse av en överordnad rättsregel till skydd för enskilda.

32 Rådet har ifrågasatt om målet i sak är välgrundat. Den del av talan som riktats mot rådet grundar sig huvudsakligen på uppfattningen om ett "absolut förbud" mot import, som rådet bestrider (se punkt 23 ovan). Vidare leder anklagelsen mot kommissionen, om att denna inte antagit verkställighetsföreskrifter för förordning nr 3254/91, till slutsatsen att sökanden anser att förbudet är berättigat i den mån det avser Kanada och USA.

33 Vad beträffar ett "uppskjutet förbud" anser rådet att enbart möjligheten att kommissionen skall anta tillämpningsföreskrifter inte är tillräcklig för att motivera en ansökan om interimistiska åtgärder (beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 22 november 1995, Atlantic Container m. fl. mot kommissionen, T-395/94 R II, REG. s. II-2893). Rådet har vidare bestritt de grunder som sökanden åberopat och som enligt sökanden skall prövas mot bakgrund av de principer som fastställts i den ovan nämnda domen i målet Zuckerfabrik Schöppenstedt mot rådet, eftersom rådet haft ett stort utrymme för skönsmässig bedömning.

34 Som svar på påståendet att den berörda institutionen saknade behörighet, har rådet gjort gällande att valet av artikel 113 i EG-fördraget som rättslig grund för den omtvistade importordningen inte kan ifrågasättas av den enda omständigheten att ordningen antagits med beaktande av miljöhänsyn (se artikel 130r.2 i EG-fördraget samt domstolens dom av den 29 mars 1990, Grekland mot rådet, C-62/88, Rec. s. I-1527).

35 Beträffande en påstådd överträdelse av proportionalitetsprincipen har rådet gjort gällande att med tanke på det omfattande utrymme för skönsmässig bedömning som rådet förfogar över inom det berörda området, kan den omtvistade åtgärdens lagenlighet endast angripas om den är uppenbart oproportionerlig i förhållande till det eftersträvade målet.

36 GATT-avtalet kan inte heller åberopas för att fastställa fumus boni juris av talan i sak, eftersom den ifrågasatta rättsakten inte antagits för att uppfylla en skyldighet som godtagits inom ramen för GATT-avtalet och inte heller innehåller några hänvisningar till detta avtal (se särskilt domstolens dom av den 5 oktober 1994, Tyskland mot rådet, C-280/93, Rec. s. I-4973).

37 Vad gäller anklagelsen om underlåtenhet att åtgärda ett oklart rättsläge anser rådet att det enda som den kan lastas för i detta hänseende är att inte ha väckt passivitetstalan mot kommissionen med stöd av artikel 175 i EG-fördraget. Detta kan dock inte åberopas vare sig inom ramen för en skadeståndstalan eller en ansökan

om interimistiska åtgärder. Rådet har framhållit att sökanden i vart fall inte påstått att de villkor som fastställts i domen i målet Zuckerfabrik Schöppenstedt mot rådet föreligger.

38 Rådet har slutligen ifrågasatt om det föreligger direkt kausalitet mellan det differentierade förbud som stadgas i förordning nr 3254/91 och den av sökanden påstådda skadan. Dels anser rådet att de beställningar som sökanden har påstått att bolaget gått miste om kan tillskrivas antingen presskampanjer som varit skadliga för den berörda ekonomiska sektorn eller konkurrensläget för den berörda ekonomiska sektorn. Dels är sökandens fortsatta beroende av import från länder som inte uppfyller åtminstone ett av kraven i artikel 3.1 i förordning nr 3254/91, trots att det finns alternativa inkomstkällor, inte ett normalt beteende för en erfaren näringsidkare. I alla händelser skulle sökanden alltid kunna ta sin tillflykt till dessa inkomstkällor, även om import från USA och Kanada skulle förbjudas genom kommissionens eventuella tillämpningsföreskrifter.

39 Kommissionen anser också att argumenteringen till stöd för talan i sak är ogrundad, framförallt i den del den avser förordning nr 3254/91, som den granskar som ett differentierat importförbud.

40 Vad gäller påståendet att rådet saknade behörighet att anta den ifrågasatta importordningen, delar kommissionen rådets inställning och tillägger att eftersom målsättningen med ordningen och dess innehåll rör såväl miljöskydd som handel med tredje land skall artikel 113 i EG-fördraget tillämpas i förening med artikel 130s i EG-fördraget.

41 Som svar på den påstådda överträdelsen av proportionalitetsprincipen har kommissionen framhållit att de åtgärder som den har rätt att vidta med stöd av artikel 3 i förordning nr 3254/91 inte går utöver vad som är nödvändigt i förhållande till den målsättning som eftersträvas med bestämmelsen, framförallt vad gäller tidpunkten

för åtgärdernas ikraftträdande och möjligheten av att de berörda tredje länderna väljer en annan lösning än ett totalförbud mot rävsaxar.

42 Kommissionen har även bestritt direkt tillämpning av GATT-avtalet. Enligt kommissionen har de ovan nämnda förutsättningarna, som enligt rättspraxis innebär att direkt tillämpning är utesluten, inte ifrågasatts genom de nya delar som tillkommit genom WTO-avtalet. Dessutom skulle precisionen av detta problem, som förekommer i övervägandena till beslut 94/800, ha godkänts av kommissionen, som var förhandlingspart i WTO-avtalet, och av gemenskapslagstiftaren.

43 Enligt kommissionen föreligger inte de i den ovan nämnda domen i målet Zuckerfabrik Schöppenstedt mot rådet fastslagna villkoren. Ett importförbud, en som genom sin allmänna tillämpning är normativ rättsakt, skulle innebära ett nationalekonomiskt val i form av ett handelpolitiskt sådant. Genom att väga djurskyddsintresset mot intresset av handel med pälsskinn skulle gemenskapen inte på ett uppenbart eller allvarligt sätt ha kunnat åsidosätta de gränser som proportionalitetsprincipen innebär vid en skönsmässig bedömning enligt denna politik och ingenting i rättspraxis låter konstatera att ett misstag vid val av rättslig grund utgör en överträdelse av en rättsregel av överordnad betydelse till skydd för enskilda.

44 Vad avser underlåtenheten att anta verkställighetsföreskrifter för förordning nr 3254/91 har kommissionen gjort gällande att anklagelsen om denna påstådda passivitet inte kan motivera uppskov med verkställigheten av artikel 3 i denna förordning, ännu mindre som denna passivitet inte hindrar sökanden att fortsätta med sin vanliga import tills dessa föreskrifter antagits.

45 Utan att medge att det föreligger en skyldighet för kommissionen anser den att det vidtagits nödvändiga åtgärder för att undanröja det oklara rättsläge som påpekats av sökanden med ett brev av den 8 december 1995 (se punkt 9 ovan), med en förklaring av en kommissionens ledamöter med ansvar för miljöfrågor som nyligen

riktades till Europaparlamentet (se veckotidningen *European Voice* för veckan mellan den 14—20 december 1995), samt med ändringsförslaget till förordning nr 3254/91 (se punkt 10 ovan).

46 Enligt kommissionens mening har sökanden inte vid första anblicken lyckats påvisa ett orsakssamband mellan kommissionens påtalade beteende och de påstådda skadorna. Vad avser den uppkomna skadan (förlorade beställningar) delar kommissionen i huvudsak rådets inställning. Tills kommissionen har antagit verkställighetsföreskrifter för förordning nr 3254/91 är den påstådda framtida skadan endast hypotetisk. Även om kommissionen förbjöd import från USA och Kanada av sådana varor som åsyftas i förordningen, skulle sökanden i alla händelser kunna tillgripa andra inkomstkällor vad gäller verksamheten med bisamråtta. Återstående skada som skulle beröra sökandens verksamhet som kommissionär i Nordamerika, i den mån som dessa varor importeras till gemenskapen, skulle inte gå utöver de risker som denna verksamhet är förenad med (se den ovan nämnda domen i målet HNL m. fl. mot rådet och kommissionen).

c) Skyndsamhet

47 Sökanden har konstaterat att vid ett absolut importförbud skulle bolaget förlora ungefär 75—80 procent av verksamheten, vilket troligen skulle leda till bolagets konkurs. Detta procenttal motsvarar i själva verket två av de tre branscher som tillsammans utgör huvuddelen av verksamheten. Dessa rör dels import och bearbetning av pälsskinn från bisamråtta och dels verksamhet som kommissionär i Nordamerika. Den tredje branschen utgörs av verksamhet som kommissionär i Europa.

48 Den verksamhet som går under beteckningen "bisamråtta" omfattar inköp av pälsskinn i USA och Kanada på auktion (som år 1996 börjar den 16 februari),

transporter av dessa skinn till fabriker i Tyskland, Belgien och Italien där de behandlas och garvas innan de bearbetas i sökandens ateljéer. De färdiga produkterna säljs sedan i olika länder inom gemenskapen och i tredje länder. Sökanden realiserade således under en tolvmånadersperiod (år 1994—1995) en vinst på cirka 150 000 UKL. En extra årlig vinst på 45 000 UKL realiserades genom köp och behandling av skinn av denna art för ett annat bolags räkning. Om sökanden tvingades upphöra med denna verksamhet på grund av ett importförbud skulle bolaget förlora sin kvalificerade arbetskraft, vilket skulle göra det osäkert om verksamheten skulle kunna återupptas efter att förstainstansrätten bedömt ifall förbudet är rättsstridigt.

49 Verksamheten som kommissionär i Nordamerika skulle ha gett sökanden inkomster på cirka 45 500 UKL under en motsvarande period. Vid sammanträdet har sökanden preciserat att denna verksamhet uteslutande utövas för köpare som är etablerade inom gemenskapen och att den därför är beroende av möjligheten att importera de ifrågavarande skinnen dit.

50 Vad gäller kommissionärsverksamheten i Europa har sökanden förklarat att bolaget för tredje mans räkning köper pälsskinn i de skandinaviska länderna, bland annat Norge. Under säsongen 1994—1995 gav denna verksamhet inkomster på cirka 58 800 UKL.

51 Sökanden har uppgett att de två första verksamheterna går förlorade även vid ett uppskjutet förbud, eftersom det framgår av förslaget till verkställighetsföreskrifter för förordning nr 3254/91 att kommissionen anser att varken USA eller Kanada uppfyller de villkor som fastslagits i artikel 3 i förordningen. Dessa föreskrifter skulle kunna träda i kraft snart. Med hänsyn till den genomsnittliga handläggningstiden för mål i förstainstansrätten skulle sökanden nästan med säkerhet gå i konkurs innan de ådragna ekonomiska skadorna skulle kunna täckas av skadeståndet.

52 Enligt rådet är inte skyndsamhetskravet uppfyllt i detta fall. Det anser att en interimistisk åtgärd inte skulle förhindra den skada som sökanden påstått sig lida till följd av det påtalade oklara rättsläget. I fråga om den framtida skada som sökanden påstår sig frukta grundar sig sökanden på en analys, som mot bakgrund av den tolkning av förordning nr 3254/91 som rådet förespråkar (se punkt 23 ovan), är helt hypotetisk. Det uppskjutna förbud som har införts genom artikel 3 i förordningen ger för närvarande inte upphov till en situation som ställer krav på skyndsamhet. Rådet har slutligen erinrat om sin inställning till sökandens möjlighet att i detta fall tillgripa alternativa inkomstkällor (se punkt 38 ovan).

53 Vad avser rekryteringen av kvalificerad arbetskraft för det fall förstainstansrätten skulle förklara att bestämmelsen är rättsstridig, har sökanden enligt rådet nöjt sig med att ifrågasätta möjligheten av en sådan rekrytering. I alla händelser berör detta problem endast den verksamhet som avser pälsskinn av bisamråtta.

54 Kommissionen har också bestritt att sökanden visat att det föreligger risk för allvarlig och irreparabel skada och därigenom sådan skyndsamhet som är förbunden med den aktuella ansökan om interimistiska åtgärder. I fråga om uppkommen skada delar kommissionen rådets inställning och tillägger att sökanden inte betecknat skadan som irreparabel. Vad avser framtida skada, närmare bestämt den som i detta fall skulle följa av förlusten av kommissionärsverksamheten i Nordamerika (se punkt 46 ovan), rör det sig om en ren förmögenhetsskada som i princip inte anses som allvarlig och irreparabel (beslut av domstolens ordförande den 26 september 1988, Cargill m. fl. mot kommissionen, 229/88 R, Rec. s. 5183). Att detta fall skulle utgöra ett undantag från den principen är enligt kommissionen inte styrkt av sökandens påstående om att inkomstbortfallet troligen skulle leda till bolagets konkurs. Sökanden skulle nämligen kunna undvika denna utgång genom kommissionärsverksamheten i Europa och genom att tillgripa alternativa inkomstkällor. Vidare så möjliggör inte de uppgifter och dokument som tillhandahållits för år 1994 en bedömning av framtidsutsikterna för sökandens verksamhet, som kan påverkas av andra omständigheter än de problem som framhållits i det aktuella målet om interimistiska åtgärder. Då sökanden slutligen inte företett något bokslut,

är det omöjligt att bedöma om dennes tillgångar, särskilt i form av lager av pälsskinn, samt en nyorientering av verksamheten skulle göra det möjligt för bolaget att avvakta utgången av skadeståndstalan.

Intresseavvägningen

55 Vid sammanträdet har sökanden gjort gällande att svarandeinstitutionerna inte visat ett gemenskapsrättsligt intresse av att tillämpa ett absolut förbud. Tvärtom leder deras argument till slutsatsen att ett sådant förbud skulle vara rättsstridigt.

56 Rådet har erinrat om sin inställning att den omtvistade regleringen endast innehåller ett uppskjutet förbud och att detta förbud inte medför allvarlig och irreparabel skada för sökanden. Då hotet om en sådan skada är det första som skall vägas in i en intresseavvägning anser rådet att ett uppskov med verkställigheten inte kan förutses, ännu mindre som detta förbud antagits med beaktande av de ansträngningar som redan fullgjorts av samtliga berörda samhällsgrupper och att ett sådant uppskov skulle äventyra nya framsteg i pälsskinnsexporterande länder mot att avskaffa rävsaxar eller precisera humana fångstmetoder.

57 Kommissionen anser att även om det skulle antas att sökanden visat att ansökan om interimistiska åtgärder ställde krav på skyndsamhet, skulle ett uppskov med verkställigheten av det omtvistade förbudet vara oproportionerligt i förhållande till allmänheten med beaktande av det slags talan som målet i sak avser och de olika aktuella intressena. På den senare punkten har kommissionen gjort gällande att man vid de diskussioner som förts med tredje länder och vid de anpassningar som genomförts av aktörerna inom gemenskapen varit överens om principen att förordning nr 3254/91 är giltig. Användning av rävsax inom gemenskapen skall vara förbjudet senast den 1 januari 1995 och samtliga berörda parter skall handla i enlighet härmed. Slutligen skulle det begärda uppskovet äventyra kommissionens ansträngningar för att säkerställa att tredje länder respekterar de importvillkor som föreskrivs i artikel 3.1 i förordningen.

Rättens bedömning

Parternas yrkanden

58 Vad gäller sökandens yrkanden framgår det av de förklaringar som lämnats vid sammanträdet att bolaget i första hand yrkar att rätten skall förklara att artikel 3.1 i förordning nr 3254/91 skall tolkas som ett "uppskjutet förbud". I andra hand står sökanden fast vid ansökan om uppskov med verkställigheten. Mot bakgrund av den argumentering som framförts i ansökan om interimistiska åtgärder (framförallt punkt 2) och uttalanden som gjorts vid sammanträdet skall denna ansökan endast anses omfatta artikel 3.1 i den mån som bestämmelsen innebär att import av vissa pälsskinn och varor för bearbetning förbjuds under de i artikeln angivna villkoren. Rätten anser för övrigt att sökanden genom att omformulera sina yrkanden på det ovan nämnda sättet frånfallit sin inledningsvis framställda ansökan om föreskrivande av andra interimistiska åtgärder som rätten kunde finna nödvändiga eller lämpliga. I vart fall uppfyller en sådan ansökan inte villkoren i artikel 44.1d i rättegångsreglerna (se artikel 104.3 i reglerna) om den inte närmare preciseras och kan därför inte tas upp till prövning.

59 Med beaktande av de förklaringar som rådet lämnat vid sammanträdet (se punkt 12 ovan), kan det fastställas att rådets yrkanden i det aktuella målet om interimistiska åtgärder inskränker sig till att sökandens yrkanden skall avslås.

Sökandens yrkande om en tolkande förklaring

60 Rätten anser att detta yrkande skall avvisas, eftersom det är oförenligt med det förfarande som är utmärkande för interimistiska ansökningar och mer generellt med det rättssystem i vilket detta förfarande ingår.

61 I EG-fördraget skiljs det nämligen på förfaranden som innebär att talan förs direkt vid gemenskapsdomstolarna och förhandsavgöranden som anges i artikel 177 i fördraget. Möjligheten att erhålla ett avgörande från gemenskapsdomstolarna där själva domslutet specifikt rör tolkningen av en gemenskapsregel är begränsad till förhandsavgöranden. Härav följer att det inte är möjligt att erhålla ett sådant avgörande i en rättegång om interimistiska åtgärder, som nödvändigtvis är underordnad en direkt talan (se artiklarna 185 och 186 i fördraget och artikel 104 i förstainstansrättens rättegångsregler samt även artikel 168a.1 i EG-fördraget). Det bör vidare anmärkas att den omtvistade ordningen, vad avser den import som sökanden åsyftar, inte tillämpas av svarandena utan av myndigheterna i medlemsstaterna. Härav följer att sökandens huvudyrkande inte motiveras av något rättsligt intresse, eftersom vid första anblicken verkningarna av ett eventuellt bifallsbeslut skulle vara begränsat till parterna i det aktuella målet om interimistiska åtgärder. Däremot skulle EG-domstolens tolkning, som med stöd av den nationella domstolens avgörande äger tillämpning på förhållandet mellan sökanden och en nationell myndighet som fattat ett beslut grundat på det omtvistade förbudet, kunna erhållas i en rättegång vid den nationella domstolen.

Ansökan om uppskov med verkställigheten av förordning nr 3254/91

62 Det bör inledningsvis fastställas att ansökan om interimistiska åtgärder avser flera slags skador som sökanden lidit eller riskerar att lida.

63 Vad först beträffar de skador som sökanden påstått att han redan nu har lidit och riskerar att lida på grund av det påtalade oklara rättsläget, måste det konstateras att sökanden inte åberopat att de utgör allvarlig och irreparabel skada och därigenom gett upphov till en situation som ställer krav på skyndsamhet och fordrar interimistiska åtgärder innan dom meddelas i sak (se det ovan nämnda beslutet i målet Connolly mot kommissionen, punkt 41). I vart fall skulle det begärda uppskovet inte kunna råda bot på skador som redan uppstått. Av detta framgår att de ovan nämnda skadorna inte kan motivera vidtagandet av en sådan interimistisk åtgärd.

64 Vad gäller den framtida skada som sökanden har påstått att bolaget kommer att lida på grund av att det omtvistade förbudet förhindrar import av vissa varor, bör det, i enlighet med den analys som sökanden själv utvecklat beroende på två möjliga tolkningar, skiljas på möjligheten av ett absolut förbud och av ett uppskjutet förbud (se punkterna 27 och 47—51 ovan).

65 Vad gäller denna tolkningsfråga räcker det att konstatera att samtliga parter i det aktuella målet om interimistiska åtgärder anser att den ovan nämnda bestämmelsen endast innebär ett uppskjutet förbud. De argument som anförts till stöd för den tolkningen synes förvisso vid första anblicken inte helt grundlösa. Dock skulle, som sökanden själv konstaterat i punkterna 3 och 120 i sin ansökan i målet i sak, en bokstavstolkning av artikel 3 i förordning nr 3254/91 kunna leda till slutsatsen att det rör sig om ett absolut förbud. Under dessa omständigheter, som innebär en risk för att förstainstansrättens avgörande i sak påverkas, kan rätten inte uttala sig om denna komplicerade fråga i målet om interimistiska åtgärder, särskilt vad avser att godta den av parterna förordade tolkningen. I vart fall skulle denna inte vara mer bindande än den tolkning som myndigheterna i medlemsstaterna tagit fasta på. Det synes därför lämpligt att med hänsyn till omständigheterna i detta fall bedöma sakförhållandena och de rättsliga omständigheterna i målet med beaktande av två möjliga tolkningar.

66 Om man utgår ifrån att artikel 3.1 skall tolkas som ett uppskjutet förbud, bör det framhållas att bestämmelsen i sig i princip inte kan ge upphov till en sådan situation för sökanden som ställer krav på skyndsamhet så länge som kommissionen inte antagit de tillämpningsbestämmelser som anges i artikeln. Sökanden har inte anfört några omständigheter som vid första anblicken leder till slutsatsen att ikraftträdandet av sådana bestämmelser, vars innehåll nödvändigtvis är beroende av nationella och internationella ordningar som vid antagandet är tillämpliga på berörda tredje länder, omedelbart skulle ge upphov till oåterkalleliga verkningar innan en rättslig åtgärd skulle kunna vidtas (se ett liknande resonemang i det ovan nämnda beslutet i målet Atlantic Container m. fl. mot kommissionen, punkt 49). Även om det fastställdes att en sådan situation var överhängande, skulle det i vart

fall inte motivera ett beslut om uppskov med verkställigheten av artikel 3.1, som utgör den rättsliga grunden för sådana tillämpningsbestämmelser, utan snarare vidtagande av interimistiska åtgärder som avser just tillämpningsbestämmelserna.

67 För det fall artikel 3.1 skall tolkas som ett absolut förbud, bör det först prövas vilka verkningar ett uppskov med verkställigheten av bestämmelsen skulle få, för att närmare kunna definiera vilka rättsliga förutsättningar som gäller för att detta skall kunna beviljas. Det synes som att det begärda uppskovet, under den tid som beslutet om interimistiska åtgärder gällde, ohjälpligt skulle sätta det omtvistade förbudet ur spel, allt under det att de i förordning nr 3254/91 angivna varorna i praktiken fritt skulle omsättas inom gemenskapen av sökanden eller någon annan importör. Härav följer att ett sådant uppskov endast kan beviljas under sådana särskilda omständigheter som trots dessa verkningar leder till slutsatsen att det inte vore proportionerligt att avslå den berörda partens ansökan. Med bortseende av om under förevarande omständigheter endast sökandens enskilda fall skulle kunna föranleda en sådan slutsats, konstaterar rätten att de uppgifter som framgår av handlingarna i vart fall inte motiverar en sådan slutsats. Detta gäller såväl för vad sökanden anfört i syfte att visa att ansökan om interimistiska åtgärder ställer krav på skyndsamhet, som i fråga om fumus boni juris av talan i sak.

68 Beträffande den första punkten har sökanden bekräftat att det omtvistade förbudets tillämpning skulle påverka 75—80 procent av dennes verksamheter (den verksamhet som avser pälsskinn av bisamråtta och den som kommissionär i Nordamerika) och "troligen" leda till bolagets konkurs. Vidare har bolagets bokhållare i ett dokument daterat den 15 januari 1996, som sökanden fört till handlingarna, förklarat att bolaget inte skulle kunna fortsätta med sin verksamhet på marknaden om det förlorade 60 procent av sin totala verksamhet, den procentandel som svarar för den del av verksamheten som avser pälsskinn från bisamråtta. Slutligen har sökanden inkommit med en kopia av ett brev från Fédération belge de la fourrure, ställt till International Fur Trade Federation den 16 januari 1996, i vilket det erinras om fångsterna av bisamråtta i olika medlemsstater inom gemenskapen och ifrågasätts om "behoven" kan tillgodoses utan leveranser från USA och Kanada (Ryssland,

som också omnämns, bidrar inte för närvarande på ett betydelsefullt sätt till gemenskapsmarknaden [brev från Copenhagen Fur Center av den 11 januari 1996, som förts till handlingarna av sökanden]). Rätten anser emellertid, utan att det är nödvändigt att i detta skede granska dessa bokföringsmässiga och tekniska bedömningar, att riskerna för en konkurs innan dom meddelas i målet i sak inte har tillräckligt rättsligt stöd.

69 Om det för det första skulle medges att under den period som sökanden hänför sig till (år 1994—1995), en viss del av de ovan nämnda verksamheterna som avser import av pälsskinn som, på grund av berörda arter eller ifrågavarande kvantiteter, inte kunnat erhållas inom gemenskapen, trots sökandens ansträngningar, är det inte alls i detta skede uteslutet att den efterfrågan som svarar för denna andel skulle kunna riktas mot pälsprodukter som finns inom gemenskapen. Detta resonemang gäller särskilt för efterfrågan av konsumenter inom gemenskapen, som tydligen är avgörande för en del av sökandens verksamhet som avser bisamråtta och hela kommissionärsverksamheten i Nordamerika. Vid ett absolut förbud skulle nämligen dessa konsumenter inte ha tillgång till andra produkter. Inga uppgifter i handlingarna leder till slutsatsen att sökanden, som är försedd med kvalificerad personal och som arbetat inom den berörda sektorn sedan mer än trettio år, inte skulle vara kapabel att agera på ett lämpligt sätt vid en sådan förändring. Det bör i detta hänseende anmärkas att aktörerna inom denna sektor, sedan förordning nr 3254/91 antogs, förmodas ha känt till att tillförseln av skinn med ursprung i tredje land, åtminstone från länder som inte förbjuder användning av rävsax (som USA och Kanada), kunde bli omöjlig senast från och med den 1 januari 1996.

70 För det andra bör det framhållas att om ändringsförslaget till förordning nr 3254/91 (se punkt 10 ovan) trädde i kraft, skulle den nya ordning som ersatte nuvarande artikel 3 inte ha karaktären av ett absolut förbud, utan tvärtom ett uppskjutet förbud, då den inte skulle utgöra hinder för import såvida kommissionen inte förhindrade denna genom en särskild åtgärd, nämligen genom att uppta det

berörda ursprungslandet i den förteckning som ägde tillämpning på djurarten i fråga. En sådan ordning skulle för huvuddelen av sektorns aktörer undanröja möjligheten av en situation som ställer krav på skyndsamhet (se punkt 66 ovan). Vidare har kommissionen vid sammanträdet uppskattat att detta förslag skulle kunna antas inom en tidsperiod av nio månader.

71 Härav följer att i brist på mer detaljerade uppgifter om sökandens ekonomiska och finansiella situation kan man i detta skede inte sluta sig till att hotet om konkurs är så allvarligt och aktuellt att det kan motivera ett sådant undantag som beviljande av den begärda åtgärden skulle innebära.

72 De grunder och argument som åberopats till stöd för talan i sak visar inte heller att det föreligger ett sådant undantagsfall, som skulle kunna motivera detta beviljande. Det är nämligen omöjligt för rätten att i målet om interimistiska åtgärder dra några avgörande slutsatser av dessa vad rör den ifrågavarande rättsaktens lagenlighet och gemenskapens ansvar. Framförallt väcker argumenteringen om valet av rättslig grund samt GATT-avtalets påstådda direkta verkningar komplicerade frågor som inte kan prövas grundligt i detta mål utan att påverka förstainstansrättens bedömning vid avgörandet i sak. Detsamma gäller för de argument som rör proportionalitetsprincipen, eftersom det handlar om att tillämpa denna princip på en rättsakt från gemenskapslagstiftaren och det närmare bör klarläggas hur de påstådda överträdelserna av principen skulle kunna påverka sökandens situation. Denna anmärkning gäller även i den mån som sökanden, genom att uppenbarligen inta den inställningen att det aktuella rättsläget innebär ett absolut förbud, anklagar kommissionen för passivitet och för att den inte har antagit tillämpningsbestämmelser för förordning nr 3254/91. I detta hänseende leder sökandens förklaringar om krav på skyndsamhet vid ett uppskjutet förbud till slutsatsen att, sedan tillämpningsbestämmelser antagits i enlighet med det av kommissionen framförda förslaget, detta förbud rimligtvis skulle få samma verkningar för sökanden som ett absolut förbud, eftersom det skulle förhindra import från USA och Kanada (se punkt 51 ovan). I brist på specifika uppgifter som skulle kunna leda till slutsatsen att kommissionen, på grundval av den aktuella lydelsen av förordning nr 3254/91, kunde tillåta

import med ursprung i dessa länder, även om dessa länder inte förbjudit användning av rävsax och då det ännu saknas internationella normer för humana fångstmetoder, kan rätten inte urskilja hur kommissionens påstådda passivitet skulle ha kunnat påverka sökanden.

73 Under dessa omständigheter, och utan att frågan om möjligheten att ta upp talan till prövning, som väckts av svarandeinstitutionerna, behöver prövas, bör förevarande ansökan om interimistiska åtgärder avslås.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

1) Ansökan om interimistiska åtgärder avslås.

2) Beslut om rättegångskostnaderna meddelas senare.

Luxemburg den 12 februari 1996

H. Jung — A. Saggio

Justitiesekreterare — Ordförande